

Презентація на тему:
Життєвий і творчий шлях

Шарля
Бодлера

Виконала
учениця групи ШЛМ -21
Рвачова Марина

Ch. Daubigny

Доля подарувала Шарлю П'єру Бодлеру всього 46 років, позначивши печаткою вже при народженні.

Коли 9 квітня 1821 р, він з'явився на світ, його батькові, Жозефу Франсуа Бодлеру, було 62 роки, а матері, Кароліні, — 28.

Батько помер, коли Шарлю не було ще й 6 років, але на все життя в душі Бодлера залишилося тепле дитяче почуття до батька, що межувало з поклонінням.

Люксембургский

J. Sirechukov

Але психічна травма, яку митець отримав у дитинстві, полягала не в ранньому сирітстві, а в "зраді" матері, яка через рік після смерті чоловіка знов вийшла заміж за 39-річного генерала Опіка.

Відвертий, чесний і дисциплінований, Опік все ж таки не був звичайним солдафоном, хоча й зовсім не знався на мистецтві. Бодлер до самої смерті вітчима не пробачив йому, що той «забрав» у нього матір.

Ліон

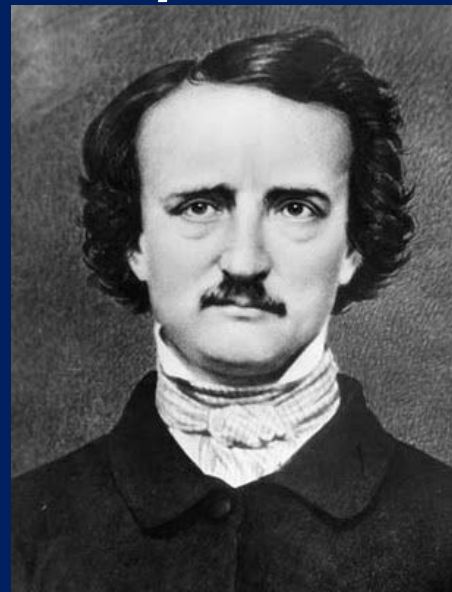
по сім'я передрадає саме

Шарль закінчив коледж Людовіка Великого і, отримавши ступінь бакалавра, відчув, що не хоче більше продовжувати навчання. Це був акт протесту і звільнення — він вирішив стати "творцем".

Бодлер приятелював з молодими літераторами і навіть насмілився заговорити на вулиці з самим Бальзаком. Юнак не уникав сумнівних знайомств, вів богемне життя.

В результаті — хвороба століття "сифіліс" на все подальше життя стала причиною нервових зривів, фізичних недомагань, депресії, нудьги, тривоги Шарля Бодлера.

EDUARDO CORTÉS

Бодлер усіма можливими засобами намагався вразити своїм зовнішнім виглядом: оксамитовий камзол, як у венеціанських аристократів; чорний фрак з циліндром на голові; вільна блуза, яку він вважав новою власною формою дендизму.

Хоча елегантна зовнішність і манери Бодлера справляли враження на жінок, він не намагався завести серйозні стосунки з порядною жінкою.

Гіпертрофована саморефлексія, нерішучість, невпевненість у собі як в чоловікові підштовхували його шукати жінку, поруч з якою він відчував би свою беззаперечну вищість, при цьому нічого не пояснюючи і не виправдовуючись.

Такою жінкою стала Жанна Дюраль, статистка одного з паризьких маленьких театрів. Протягом 20 років вона була його постійною коханкою, хоча не відзначалась ані красою, ані розумом, ані талантом.

У ставленні Бодлера до цієї дивної жінки відчувається не лише характер поета, а й його сприйняття проблеми зради (точніше внутрішнє застереження проти будь-якої "зради" — і фізичної, і моральної)

Вона відверто зневажала літературну діяльність Шарля, постійно вимагала у нього гроші, зраджувала при будь-якій нагоді, але Бодлер доглядав за нею, пізніше розбитою паралічем, забезпечував матеріально і був поруч до своєї смерті.

Саме з цією жінкою пов'язана величезна кількість віршів у збірці "Квіти Зла".

Літературна діяльність Бодлера починається у 40-і роки.

У цей момент вже написана частина поезій, що увійшли пізніше до складу його збірки, але вперше митець заявив про себе як літературний критик.

У середині 1844 р. сталася подія, яка підірвала душевний настрій Шарля — він був визнаний людиною неблагонадійною, яка потребує опіки і нагляду. Причиною стала наркотична залежність Бодлера і легковажне ставлення до отриманого спадку (половину грошей він вже витратив на розваги). Родичі вимагали перед владою офіційної опіки.

Таким опікуном став нотаріус Ансель, який вів грошові справи Бодлера і видавав йому певну незначну суму щомісячно.

Душевному стану бунту, непокори, який був притаманний поету все життя, повністю відповідав революційний бунт у Франції 1848 р.

**Сам Бодлер згадував: "Моє сп'яніння в 1848 р. Якої природи було це сп'яніння? Жага помсти. Природне задоволення від руйнування".
Останні роки життя поета були сумними.**

Збірка "Квіти Зла", що вийшла у 1857 р., зробила Бодлера відомим. Після появи цієї славнозвісної збірки митцю залишалося жити ще 10 років і два місяці.

Але оточений неймовірною самотністю і сумом, він встиг написати небагато, в тому числі 50 "віршів у прозі", які були не стільки шедевром нової поетичної форми, скільки поетичної думки.

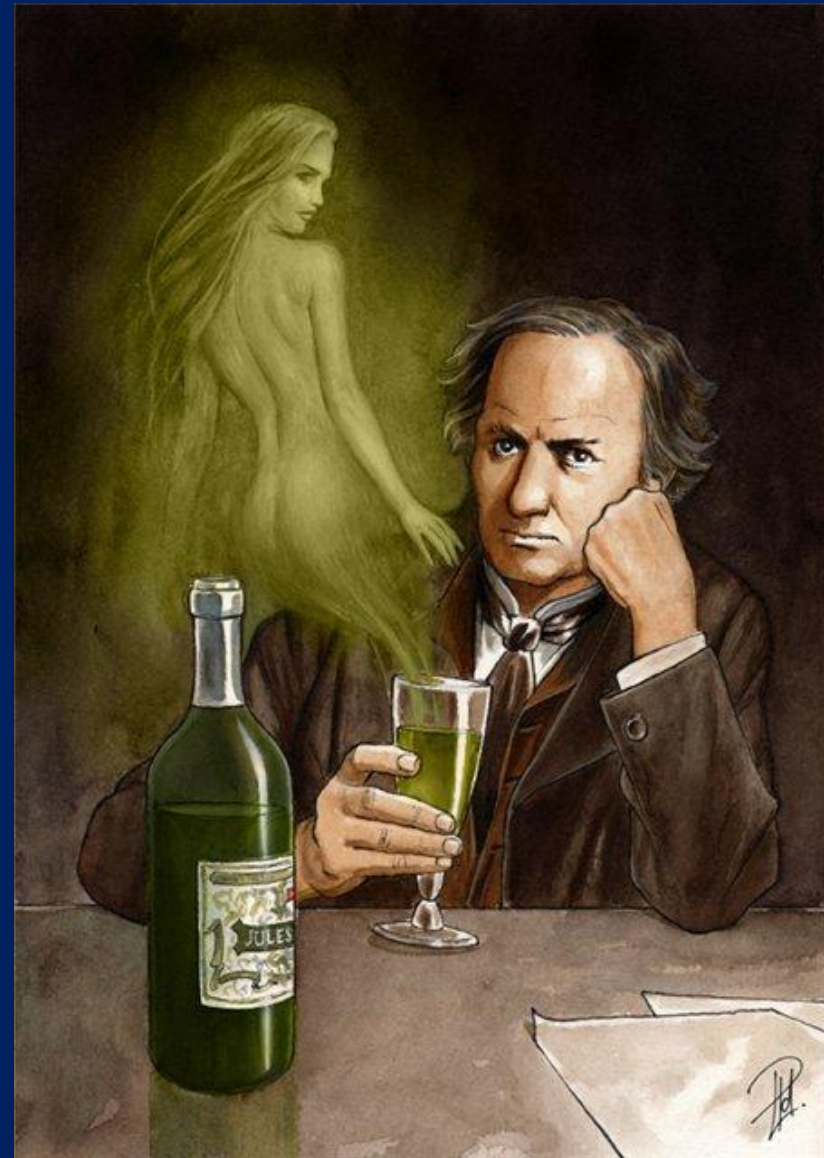
У 1862 р. на повний голос "заговорила" давня хвороба Бодлера — почастішали напади запаморочення, жару, безсоння, майже божевілля.

Він практично нічого не пише, одягнений в лахміття, годинами ходить вулицями, намагаючись "загубитися" в натовпі.

Але все ж таки знаходити в собі сили читати лекції і домовитися про видання своїх творів.

Катастрофа сталася 4 лютого 1866 р., коли під час відвідання церкви Бодлер непритомніє.

У нього виявляють ознаки паралічу, часткову, а пізніше і остаточну втрату здатності говорити. У липні його перевозять до Парижа, де він і помер.

Charles Baudelaire

—
Les

Fleurs

du Mal

Збірка
“Квіти
зла”

Історія її створення.

1. Кінець 1840-х років: намір написати книгу віршів «Кола пекла» (за аналогією з твором Данте «Божественна комедія»).

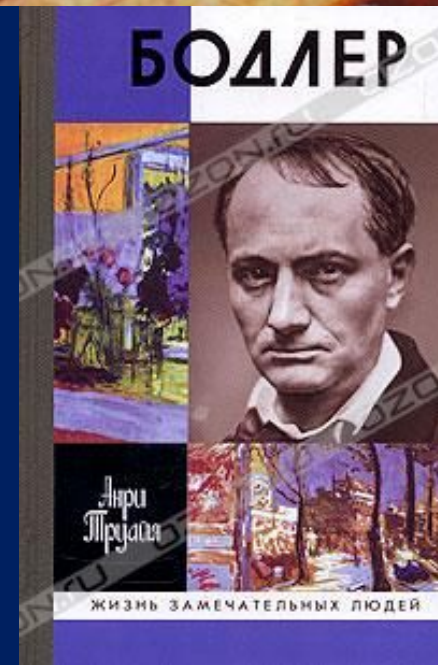
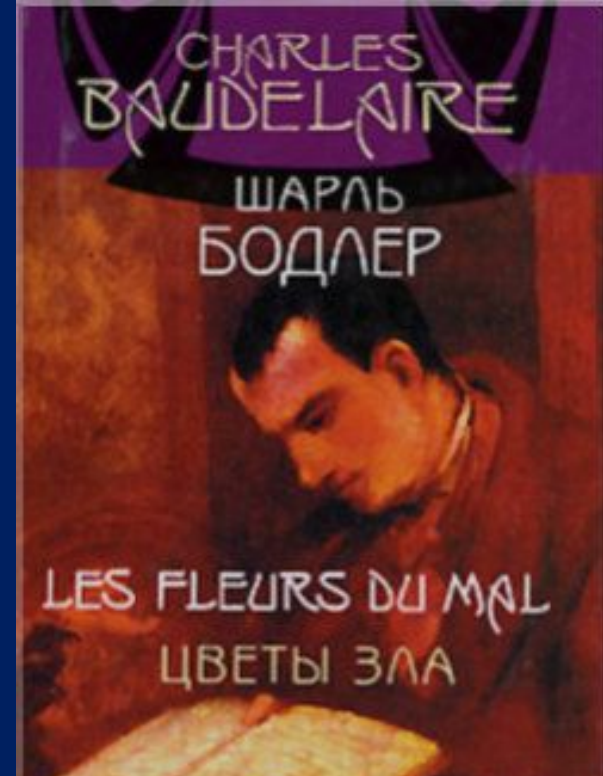
2. 1857 р.: випуск збірки «Квіти Зла» (у перекладі з французької може звучати як «Квіти Хвороби»). За цю книгу автора було притягнуто до суду, деякі вірші заборонені за "антиморальність"

Тільки у 1946 році цей присуд скасовано.

3. Збірка вийшла у червні 1857 і одразу потрапила в поле зору не лише читачів, а й прокуратури, яка відкрила судову справу і звинуватила поета в "зневажанні релігії".

"жорстоку книгу", в яку він вклав все своє серце, всю свою ніжність, всю свою релігію, всю свою ненависть", судді оголосили брутальною порнографією — твором, який містить "непристойні й аморальні місця й вислови".

Покарання Бодлера було м'яким — 300 франків штрафу, до того не за "зневажання релігії", а за образу суспільної моралі, у зв'язку з чим автору було запропоновано вилучити із збірки шість поезій.

CHARLES
BAUDELAIRE

LES FLEURS DU MAL
LES ÉPAVES

ШАРЛЬ
БОДЛЕР

ПОЕЗІЇ

з французької

Київ
Видавництво художньої літератури
· Дніпро ·
1989

И вот... без музыки за серой пеленой
Ряды задвигались... Надежда унывает,
И над ее поникшей головой
Свой черный флаг Мученье развеивает...

Перевод Инн. Анненского

ЖАЖДА НЕБЫТИЯ

Ум мрачный, много раз захваченный борьбою,
Надежда уж твои не правит удила
И бросила тебя. Пора твоя прошла.
Конь старый, без стыда ложись перед судьбою.

О сердце, покорись; спи с леностью тупою.

Усталый, бедный ум; вся жизнь уж протекла,
Нет вкуса у любви, и пресен запах боя;
Прощайте, меду песнь, и нежный вздох гобоя;
Мечта, не соблазняя угрюмого чела.
Весна прелестная напрасно расцвела.
И время с каждою минутой роковою
Хоронит ум, как снег застывшие тела.
Гляжу на целый мир я с птичьего крыла,
И скрыться не хочу под крышею былою.
Лавина, хочешь ли увлечь меня с собою?

Перевод Адриана Ламбле

У двох останніх рядках автор говорить про роль краси у житті людини. Якою б не була природа краси, вона надихає поета, є для нього владаркою натхненною, і найголовніше — робить життя легшим, “а всесвіт — менш гідким!”

Та найголовніше, що всеосяжна краса, на думку поета, допоможе йому “відчинити врата” “до безмежностей”, зазирнути у заборонене та незвідане.

Адже Бодлер, як і інші митці та філософи його часу, вважав, що за реальністю, яку бачить людина, існує світ ідей, який вона бачити не може.

Ось він-то і є справжнім, а видимий, реальний світ — його блідий відбиток. Цей справжній таємничий світ не можна осягнути розумом, але його можна відчутти, вгадати інтуїтивно, підсвідомо, — вважав Бодлер.

Митець повинен стати медіумом, провідником, інструментом цього ідеального світу, адже лише йому може відкритися глибина життя у явищах повсякденності.

І ці явища у новому мистецтві стають символами.